

Ти пишеш те, що так болить...

Аліна Стеценко

Ти пишеш те, що так болить,
Ти розтираєш мокрі очі,
І давиш те, що вже кричить, —
І так щодня, і так щоночі...

Душа ридає, стогне тіло,
Папір тріщить під стрижнем сліз.
Тут груди горя... Поряд — крила,
І де ти, вітре? Тільки бриз.

Не розплетеш усі невдачі,
Не заплетеш усі жалі.
Ти пишеш вдома і на дачі,
Глузуєш з Рільке і Далі.

Співаєш пісеньки Земфіри,
Шукаєш тріщинки в серцях,
Жбурляєш крихтами зефіру
По боязливих горобцях.

Шукаєш захисту, рятунку —
І знов сідаєш за вірші.
Якої якості, ґатунку
Ці новоспечені коржі?

Кому потрібне твоє горе,
Кого турбують твої рани?
Хтось на вокзалі, хтось — на морі,
А хтось чекає з неба манни.

Хто прочитає твої перли,

Хто зрозуміє твою душу?
Твоє життя — шматок новели,
Та дописати її мусиш.